

MVCRX096LV00
prvotní identifikátor

Č. j. MV- 75243-3/ODK-2026
Vyřizuje Mgr. Tereza Lukešová
Kontakt +420 974 816 442
Datum, místo 21. května 2026, Praha
Počet listů 9

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly, jako nadřízený orgán podle § 16 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), ve spojení s § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodlo o odvolání Odborové organizace Operátora ICT, a.s., IČO: 19496231, se sídlem Plynární 1617/10, 170 00 Praha 7 (dále též jako „žadatel“ nebo „odvolatel“) ze dne 21. dubna 2026, proti rozhodnutí hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy (dále též jako „povinný subjekt“) č. j. MHMP 324536/2026, sp. zn. S-MHMP 90436/2026, ze dne 17. dubna 2026 o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, učiněné dne 6. března 2026

t a k t o :

Rozhodnutí povinného subjektu – hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy – č. j. MHMP 324536/2026, sp. zn. S-MHMP 90436/2026, ze dne 17. dubna 2026, s e podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu r u š í a věc s e v r a c í povinnému subjektu k novému projednání.

Účastník řízení:

Odborová organizace Operátora ICT, a.s., IČO: 19496231, se sídlem Plynární 1617/10, 170 00 Praha 7

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Ministerstvu vnitra, odboru veřejné správy, dozoru a kontroly (dále též jako „nadřízený či odvolací orgán“) bylo dne 6. května 2026 povinným subjektem předloženo odvolání žadatele proti rozhodnutí povinného subjektu č. j. MHMP 324536/2026, sp. zn. S-MHMP 90436/2026, ze dne 17. dubna 2026, o odmítnutí části žádosti (bodů 1 až 7 a 12 až 15 žádosti) o poskytnutí informace (dále též jako

„napadené rozhodnutí“), podané dne 6. března 2026, včetně spisového materiálu v elektronické podobě.

2. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 6. března 2026 povinný subjekt obdržel žádost o poskytnutí informací souvisejících se „SMLOUVOU O ZAJIŠTĚNÍ SPRÁVY A PROVOZUSCHOPNOSTI NADSTAVBOVÉHO SYSTÉMU MĚSTSKÉHO KAMEROVÉHO SYSTÉMU HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY, č. INO/40/03/003916/2023“. Žadatel konkrétně požadoval, cit.:

- „1. Veškeré čtvrtletní reporty dodavatele včetně příloh tvořících podklad fakturace.
2. Veškeré předávací a akceptační protokoly vystavené dodavatelem.
3. Dokumenty zachycující provedenou kontrolu plnění smlouvy ze strany objednatele.
4. Veškerá písemná upozornění dodavatele na právní nebo regulatorní rizika adresovaná objednateli.
5. Veškeré reakce objednatele na tato upozornění.
6. Veškerou komunikaci mezi odborem informatických činností a odborem bezpečnosti MHMP na jedné straně a členy Rady hlavního města Prahy a osobami zařazenými v jimi přímo řízených organizačních útvarech na straně druhé.
7. Veškerou komunikaci mezi odborem bezpečnosti MHMP a odborem OIC MHMP týkající se regulatorního souladu, ochrany osobních údajů a kybernetické bezpečnosti.
8. Záznamy o činnostech zpracování dle čl. 30 GDPR související s činnostmi podle smlouvy.
9. Záznamy o činnostech pověřence pro ochranu osobních údajů spojených s činnostmi podle smlouvy.
10. Zprávy z auditů či kontrol v oblasti ochrany osobních údajů provedených po dobu platnosti smlouvy.
11. Informaci o spisových značkách a evidenčních číslech vedené smluvní dokumentace a komunikace.
12. Veškeré záznamy, zápisy, prezentace, podklady z kontrolních dnů, výborů, pracovních skupin, porad, projektových schůzek a jednání podle výše uvedených smluv (v časovém úseku platnosti smlouvy a) obsahující (v jakékoli gramatické podobě) v obsahu dokumentů či jejich názvu výrazy:
a) „osobní údaje“, b) „GDPR“, c) „NIS2“, d) „DPIA“, e) „pokyny správce“, f) „ISW“, g) „významný informační systém“, h) „VIS“, i) „MKS“, j) „kamerový systém“, k) „kybernetický“
13. Veškeré e-maily či datové zprávy odeslané osobám jednajícím ve věcech smluvních, obchodních či technických určeným podle výše uvedených smluv osobami jednajícími v těchto věcech za Operátora ICT, a.s., obsahující (v jakékoli gramatické podobě) výrazy uvedené v bodě 12.
14. Veškerou listinnou či elektronickou komunikaci osob s rolí podle smlouvy a) týkající se aktivit osob, které nejsou ve smlouvě určeny jako osoby oprávněné jednat ve věcech smluvních, obchodních či technických, zejména osob působících v organizační struktuře Magistrátu hlavního města Prahy nebo vykonávajících činnost pro hlavní město Prahu na základě pracovního, služebního, smluvního či obdobného vztahu, pokud se tato komunikace týkala plnění smlouvy, jejího řízení, pokynů k plnění, koordinace plnění, hodnocení průběhu plnění, případných problémů při plnění, predikcí průběhu či výsledků plnění smlouvy, případného

ovlivňování nebo zasahování do plnění smlouvy nebo vyjadřování k průběhu či výsledkům plnění smlouvy.“

3. Povinný subjekt přípisem ze dne 10. března 2026, č. j. 211525/2026 zaslal žadateli vyrozumění o prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti.
4. Žádost o poskytnutí dotčených informací byla povinným subjektem vyřízena dokumentem č. j. MHMP 311892/2026, sp. zn. S-MHMP 90436/2026, ze dne 17. dubna 2026, označeným jako „*Poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů*“. Žadateli bylo sděleno, cit.: „**AD 1) – 7): K bodům bude zaslána samostatná odpověď pod č. j. 324536/2026.** AD 8) *Současné záznamy o zpracování osobních údajů Vám již byly poskytnuty v rámci odpovědi na Vaši předchozí žádost, a to dne 4. 8. 2025 č.j. 756040/2025. Současné uvádíme, že tyto záznamy představují dynamický dokument z tohoto důvodu bude docházet k dílčím úpravám či doplnění.* AD 9): *Formulaci „záznamy o činnostech pověřence pro ochranu osobních údajů spojených s činnostmi podle smlouvy“ nelze pro její neurčitost a nesrozumitelnost posoudit, neboť z ní není zřejmé, jaké konkrétní informace jsou požadovány.* AD 10): *Otázka souladu MKS je od 16. listopadu předmětem posuzování ze strany Úřadu pro ochranu osobních údajů. Kontrola dosud nebyla ukončena.* AD 11): *Spisová značka smluvní dokumentace – S-MHMP 2165725/2023.* **AD 12) – 14): K bodům bude zaslána samostatná odpověď pod č. j. 324536/2026.**

II.

5. Téhož dne, tj. 17. dubna 2026 vydal povinný subjekt rozhodnutí č. j. MHMP 324536/2026, sp. zn. S-MHMP 90436/2026 o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informací.
6. Žádost byla v části bodů 1 až 5 a 12 až 15 odmítnuta s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1 informačního zákona a faktický důvod obecného zneužití práva. V části bodů 6 a 7 pak povinný subjekt žádost odmítl s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1, ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona. V napadeném rozhodnutí povinný subjekt **k bodům 1 až 5** předně uvedl, že žadatel vystupuje jako předseda Odborové organizace Operátora ICT, a.s. V době, kdy začal žádosti podávat (leden 2025), byl žadatel současně osobou oprávněnou jednat za smluvní stranu Operátora ICT, a.s., ve věcech obchodních i technických v rámci Smlouvy č. INO/40/03/003916/2023, Smlouva o zajištění správy a provozuschopnosti nadstavbového systému městského kamerového systému hl. m. Prahy uzavřené dne 17. října 2023. Žadatel tedy byl detailně obeznámen s průběhem plnění shora uvedené smlouvy, obsahem poskytovaných výstupů i související dokumentací. Na základě oznámení společnosti Operátor ICT a.s. ze dne 5. března 2026 přestal být žadatel osobou oprávněnou jednat podle předmětné smlouvy a jeho oprávnění jednat ve věcech obchodních i technických uvedeným dnem zaniklo. Žadatel nicméně nadále podává žádosti o informace podle informačního zákona, avšak nyní výlučně z pozice předsedy odborové organizace této společnosti. **K bodům 12 až 14** povinný subjekt zopakoval již řečené k bodům 1 až 5. **Bod 15 žádosti** je uveden povinným subjektem ve výroku I. napadeného rozhodnutí, avšak v odůvodnění napadeného rozhodnutí již absentuje (viz bod 23. tohoto rozhodnutí). Povinný subjekt dále popsal, že žadatel podává žádosti o informace ve smyslu

informačního zákona týkající se odběratelsko – dodavatelských vztahů mezi hlavním městem Prahou (Magistrátem hlavního města Prahy) a společností Operátor ICT a.s. od ledna 2025. Povinný subjekt též uvedl, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí eviduje u žadatele celkem 15 žádostí o informace. Povinný subjekt označuje za zřejmé, že žadatel opakovaně požaduje informace, které mu již byly v minulosti poskytnuty, a to v rámci předchozích žádostí, jež byly řádně vyřízeny. Nová žádost přitom nepřináší žádné nové skutkové ani právní okolnosti, neobsahuje upřesnění ani modifikaci požadovaných informací a fakticky reprodukuje dřívější požadavky. Na základě uvedených důvodů vyjadřuje povinný subjekt přesvědčení, že požadavek postrádá reálný informační přínos, neboť žadatel má o požadovaných informacích prokazatelnou a detailní znalost, a to z titulu své předchozí dlouhodobé účasti na předmětném projektu v rámci dodavatelského subjektu. Žadatel, dle názoru povinného subjektu, zneužívá informační zákon, a také povinný subjekt (klienta společnosti Operátor ICT a.s.) k řešení problému, který by se měl řešit v rámci obchodního vztahu a v mezích zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění pozdějších předpisů. Povinný subjekt taktéž uvádí, že podaná žádost nepředstavuje standardní výkon práva na informace, ale naplňuje znaky šikanózního výkonu práva, jehož cílem není získání informací ve smyslu informačního zákona, nýbrž neúměrné zatěžování povinného subjektu. S ohledem na vysokou míru odbornosti, specifčnosti a kontext požadovaných informací je jejich kvalifikované zpracování fakticky možné pouze prostřednictvím úzce vymezeného okruhu osob (v daném případě *de facto* jedné konkrétní osoby). Opakované a obsahově obdobné žádosti tak nevedou pouze k obecné administrativní zátěži, ale přímo k dlouhodobému a systematickému vytěžování této konkrétní odborné kapacity, čímž dochází k omezení výkonu dalších činností, které povinný subjekt plní v rámci své působnosti.

7. **Body 6 a 7 žádosti** povinný subjekt odmítl s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona. Povinný subjekt uvádí, že komunikace mezi uváděnými útvary, týkající se shora uváděné smlouvy, se vztahují k zajištění pořízení nového nadstavbového SW a existují pouze jako součást interních pracovních materiálů sloužících k přípravě rozhodnutí o konečné podobě zadávací dokumentace (pořízení nového nadstavbového systému městského kamerového systému). Komunikace obsahuje zejména informace k přípravě technické specifikace zadávací dokumentace, zajištění interního procesu schválení zakázky na Magistrátu hlavního města Prahy, úvahy o způsobu veřejné zakázky, vyhodnocení vhodnosti typu jednacího řízení, apod. Pojmem rozhodnutí je pak třeba rozumět jakékoli řešení určité záležitosti a nelze tento pojem vykládat restriktivně pouze na správní rozhodnutí, neboť informační zákon s takovým omezujícím chápáním pojmu „rozhodnutí“ nepočítá. Informační zákon využití tohoto důvodu omezuje dvěma podmínkami, a tou je časové hledisko, a to, že „zákon nestanoví jinak“. To znamená, že zvláštní zákon může novou informaci před přijetím finálního rozhodnutí sám zpřístupnit, resp. může s ní počítat jako s informací veřejně dostupnou, a v takovém případě nelze její poskytnutí omezit, byť by informace sloužila jako podklad pro budoucí rozhodnutí. Podle povinného subjektu jsou obě zákonné podmínky u informací týkajících se komunikace definované pod body 6 a 7 žádosti naplněny, neboť časové hledisko bude naplněno v momentě, kdy bude známa konečná podoba zadávací dokumentace

(tedy bude přijato rozhodnutí ve smyslu konečné podoby zadávací dokumentace), a zároveň na tyto informace nedopadá žádný zvláštní zákon, který by umožňoval jejich text zveřejnit nebo jinak zpřístupnit před tímto okamžikem. Předmětné informace tedy bude možné poskytnout až zveřejněním konečné verze zadávací dokumentace. Povinný subjekt provedl tzv. test proporcionality a dospěl k závěru, že v daném případě převažuje zájem na transparentním zadávacím řízení nad žadatelovým právem na informace, neboť poskytnutí požadovaných informací by mohlo zásadně ohrozit rovnost jednotlivých účastníků v těchto soutěžích a v podstatě hrozí jejich zneužití s cílem získat výhodu v postavení s jinými uchazeči o veřejné zakázky.

III.

8. Rozhodnutí č. j. MHMP 324536/2026, sp. zn. S-MHMP 90436/2026, ze dne 17. dubna 2026 napadl žadatel odvoláním ze dne 21. dubna 2026. Žadatel rozhodnutí napadá v rozsahu obou výroků, a to pro nezákonnost, nepřezkoumatelnost, nesprávné právní posouzení věci a závažné vady řízení.
9. V napadeném rozhodnutí aplikovaná konstrukce zneužití práva, dle žadatele, neobstojí skutkově (je v přímém rozporu s dokumenty vzniklými uvnitř povinného subjektu i jeho pozdějšími odpověďmi) ani právně (obchází zákonný režim výjimek z práva na informace a nahrazuje jej paušálním moralizujícím a zmatečným hodnocením žadatele). Samotné odvolání žadatel rozdělil do 12 částí - I. Rozsah odvolání, II. Základní ústavní a zákonný rámec, III. První zásadní vada: směšování osoby žadatele, fyzické osoby a její dřívější pracovní role, IV. Druhá zásadní vada: závěr o zneužití práva je v přímém rozporu se skutkovým stavem, 1. Dokument Ministerstva spravedlnosti České republiky, 2. Zápis z mimořádného jednání Komise Rady hlavního města Prahy pro informační technologie ze dne 31. května 2022, 3. Odpověď Magistrátu hlavního města Prahy č. j. MHMP 1241887/2025 ze dne 21. listopadu 2025, V. Třetí zásadní vada: stav neukazuje na odstranění nedostatků, ale na trvající nejistotu, VI. Povinnosti podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 a indicie jejich nenaplnění, VII. Vlastní závazky hlavního města Prahy k transparentnosti a řádné správě systému, VIII. Povinnost úředníků územních samosprávných celků dodržovat právní předpisy a hájit veřejný zájem, IX. Čtvrtá zásadní vada: povinný subjekt obchází zákonný systém výjimek, X. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí, XI. Podjatost, XII. Závěr, XIII. Návrh.
10. **V bodě III. odvolání** žadatel předně zmiňuje, že právo na informace náleží každému a není podmíněno tím, že žadatel o věci nic neví. Ani Listina základních práv a svobod, ani informační zákon neznají kategorii „nepřípustného informovaného žadatele“. Fyzická osoba, která za žadatele jedná, je vázána smluvní povinností mlčenlivosti, a povinnému subjektu je to dobře známo, neboť ji své dceřiné společnosti Operátor ICT, a.s., sama uložila. Povinný subjekt současně tvrdí, že tato osoba informacemi disponuje, a zároveň ignoruje, že je nemůže legálně šířit. Odvolatel nepožaduje informace proto, aby obcházel povinnost mlčenlivosti, nýbrž proto, že veřejnost nemá k dispozici jiný účinný právní nástroj, jak získat relevantní informace o výkonu veřejné moci v oblasti provozu a řízení Městského kamerového systému hlavního města Prahy a navazujících informačních systémů. Odvolatel, také odmítá, že by žádosti

podané odborovou organizací byly skrytými žádostmi jiného subjektu se zpochybnitelnou motivací a považuje takové obvinění bez dalšího za nepodložené a právně irelevantní.

11. **V bodě IV. odvolání** žadatel reaguje na prohlášení povinného subjektu, že žádosti postrádají reálný informační přínos a že jsou vedeny jiným než legitimním účelem. Doplnování a zpřesňování žádostí odborovou organizací je motivováno toliko snahou se dobrat přesných, objektivních a fakticky ukotvených informací o činnostech povinného subjektu, které mají hluboký dopad do práva na soukromí obyvatel a návštěvníků hlavního města Prahy. Tam, kde žadatel obdrží jako odpověď na svou žádost kvalitní informace, odpověď bez dalšího akceptuje.
12. **V podbodech 1 až 3 bodu IV. odvolání** žadatel uvádí a rozebírá dokumenty, které potvrzují, že v dotčené oblasti existují vážné a dlouhodobé pochybnosti o dodržování právních předpisů u povinného subjektu a že náprava není prokázána.
13. **V bodě V. odvolání** žadatel poukazuje, že jádro věci spočívá v tom, že z odpovědí hlavního města Prahy a z veřejně dostupného stavu nevyplývá, že v minulosti identifikované nedostatky byly odstraněny. Dle žadatele, ani k datu podání odvolání nejsou veřejnosti poskytovány úplné a aktualizované informace o zpracování osobních údajů v rozsahu odpovídajícím požadavkům legislativy. Odvolatel v dané souvislosti též objasňuje, že žádosti směřují k legitimnímu, důvodnému, racionálnímu a ústavně chráněnému účelu, zde ověření, zda povinným subjektem identifikované a později opět přiznané nedostatky byly odstraněny
14. **V bodě VIII. odvolání** žadatel odkazuje na významnost ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého je úředník povinen „dodržovat ústavní pořádek České republiky“, „dodržovat právní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané“ a „hájit při výkonu správních činností veřejný zájem“. Pokud tedy vlastní dokumenty uvnitř hlavního města Prahy konstatují dlouhodobé neřešení požadavků vyplývajících z platné legislativy a pozdější odpovědi povinného subjektu potvrzují absenci základních prvků zákonného řízení systému, pak se jedná o stav, který je ve zjevném napětí s povinností úředníků dodržovat právní předpisy vztahující se k práci jimi vykonávané. Současně hájení veřejného zájmu nemůže být vykládáno tak, že úředníci územních samosprávných celků budou bránit přístupu k informacím nezbytným k ověření, zda při výkonu veřejné moci nebyly nebo nejsou porušovány právní předpisy.
15. **V bodě IX. odvolání** žadatel uvádí, že povinný subjekt namísto přesného, individuálního a přezkoumatelného použití zákonných výjimek uvedených v informačním zákoně vystavěl napadené rozhodnutí na plošném odmítacím rámci v souvislosti se zneužitím práva na informace žadatelem, čímž došlo k obcházení zákonného systému povinným subjektem. Povinný subjekt se vyhnul tomu, aby u každé skupiny dokumentů přesně vysvětlil, zda a proč dopadá konkrétní zákonná výlučka, a místo toho účelově přenesl těžiště rozhodnutí na osobu zastupující žadatele a na domnělou motivaci jejího jednání, kterou svévolně určil,

aniž by uvedl, jak ke své volné úvaze o údajné motivaci fyzické osoby dospěl a vysvětlil, jak může údajné zneužívání práva právníkem osobou souviset s dosavadní odbornou činností této fyzické osoby, která se při své pracovní činnosti, mimo jiné, zaměřovala na dodržování platného práva v Městském kamerovém systému hlavního města Prahy.

16. **V bodě X. odvolání** žadatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť neobsahuje skutečnou individuální analýzu jednotlivých požadovaných okruhů informací. Povinný subjekt, dle názoru žadatele, nepracuje s tím, že žádosti směřují k různým kategoriím dokumentů, jejichž informační hodnota a jejich vazba na veřejnou kontrolu jsou rozdílné. Nevypořádává rozpor mezi vlastními staršími i novějšími dokumenty povinného subjektu a závěrem o zneužití práva. A nevysvětluje, jak mohl povinný subjekt při existenci výše citovaných zjištění dospět k závěru, že žádosti postrádají legitimní účel.
17. **V bodě XI. odvolání** žadatel dále namítá, že napadené rozhodnutí za povinný subjekt vydala fyzická osoba, která se pohybuje v organizační struktuře odpovědné za oblast, jejíž řádné fungování je žádostmi (resp. vlastními odpověďmi povinného subjektu) zpochybněno a která je současně spojována s řešením dlouhodobých nedostatků.
18. Dopisem ze dne 27. dubna 2026, č. j. MHMP 369482/2026, označeným jako „*Předání spisu k odvolání proti rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím*“ povinný subjekt předložil nadřízenému orgánu odvolání spolu se související spisovou dokumentací, a to bez jakéhokoliv vyjádření k učiněnému odvolání.

IV.

19. Ministerstvo vnitra předně dovodilo svou věcnou příslušnost k rozhodnutí o podaném odvolání, a to s přihlédnutím k povaze požadovaných informací, které nepochybně spadají do samostatné působnosti hlavního města Prahy, a proto i předmětná žádost o poskytnutí informací byla povinným subjektem vyřizována v jeho samostatné působnosti (srov. § 20 odst. 6 informačního zákona a *contr.*). V této souvislosti je třeba s ohledem na ustanovení § 178 odst. 2 správního řádu konstatovat, že nadřízeným orgánem kraje (dle § 1 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, je hlavní město Praha krajem i obcí) je Ministerstvo vnitra.
20. Ministerstvo vnitra dále (na základě údajů uvedených a doložených na podkladě spisového materiálu povinným subjektem) konstatuje, že odvolání bylo podáno včas, tj. ve lhůtě stanovené v § 83 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 informačního zákona. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 17. dubna 2026 a odvolání podáno dne 22. dubna 2026 prostřednictvím datové schránky. Odvolání rovněž obsahuje všechny zákonem předvídané náležitosti (§ 37 odst. 2 a § 82 odst. 2 správního řádu).
21. Jelikož odvolací orgán v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu, první věta za středníkem, vyhovuje žádosti v plném rozsahu, neupozorňoval odvolatele na možnost vyjádřit se k podkladům řízení před vydáním rozhodnutí.

V.

22. Následně Ministerstvo vnitra přezkoumalo napadené rozhodnutí v rozsahu vymezeném odvolatelem, v mezích daných § 89 odst. 2 správního řádu a dospěl k závěru, že **učiněné odvolání je důvodné**.
23. Jak vyplývá z výroku I. posuzovaného napadeného rozhodnutí, povinný subjekt odmítá poskytnutí informací mj. v části 12 až 15 žádosti, a to s odkazem na ustanovení § 15 informačního zákona, ve spojení s faktickým důvodem obecného zneužití práva. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se bodem 15 žádosti nezabývá, když z učiněné žádosti o poskytnutí informací je zřejmé, že číslování jejích požadavků končí bodem 14. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost čítá pouze 14 bodů, jedná se o zřejmou nesprávnost ve výroku písemného vyhotovení rozhodnutí, která však nemá vliv na jeho zákonnost. Rozhodnutí povinného subjektu je tudíž možné ze strany nadřízeného orgánu posuzovat z materiálního hlediska, nicméně pouze ve vztahu k bodům uvedeným v žádosti odvolatele, tj. v rozsahu 14 (nikoliv 15) bodů. Z uvedeného důvodu část V./b tohoto rozhodnutí nezahnuje bod 15 žádosti. K nápravě zřejmých nesprávností písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí nadřízený orgán odkazuje na ustanovení § 70 správního řádu.

V./a

Obecně k odmítnutí žádosti pro zneužití práva na informace

24. Ustanovení § 11a informačního zákona umožňuje odmítnutí žádosti, u které lze dovodit zneužití práva na informace, tedy takové jednání, jehož skutečným cílem není získání informace. Tento zákonný důvod vychází z univerzálního principu zákazu zneužití práva. Za zneužití práva na informace lze obecně považovat takové jednání, jehož skutečným cílem není realizace práva na informace (tedy, jinými slovy, dosažení účelu sledovaného informačním zákonem), nýbrž je v rozporu s dobrými mravy vedeno přímým úmyslem způsobit jinému újmu nebo zátěž atp., je motivováno nedovolenou pohnutkou žadatele. Nejedná se tak o skutečné, ale pouze o zdánlivé uplatňování práva, které je v rozporu s účelem práva na informace.
25. Jelikož pojmovým znakem zneužití práva na informace je nedovolený, resp. nezákonný cíl podané žádosti, povinný subjekt zpravidla nebude disponovat (až na výjimečný případ, kdy žadatel svou pohnutku sám vyjeví v podané žádosti) „přímým důkazem“, že podání žádosti je vedeno nedovolenou (nezákonnou) pohnutkou. Povinný subjekt proto musí „šikanózní“ úmysl žadatele dovozovat nepřímou, tzn. z okolností podané žádosti. Ustanovení § 11a odst. 1 informačního zákona ve shodě s tím volí formulaci, „pokud lze ve vztahu k ní (podané žádosti) dovodit, že cílem žadatele je (...)“. Pouhá domněnka, že pohnutka žadatele je „šikanózní“, k dovození zneužití práva nestačí.
26. V obecné rovině je složité vymezit jednotlivé případy, resp. „šikanózní“ okolnosti (znaky), které spolehlivě ukazují na to, že žadatel svého práva na informace zneužívá. Konkrétní podanou žádost totiž mohou doprovázet i další (neposuzované) okolnosti, které závěr o zneužití práva naopak „vyvrací“.

Uplatňování práva na informace, a tedy i jeho případné zneužívání, je značně individuální (liší se případ od případu), a proto jej nelze hodnotit jakkoliv paušálně. Zneužití práva na informace lze dovozovat jedině ze skutečností, které jsou v tom kterém případě dány. Proto ani v zákoně nelze znaky zneužívání práva na informace podrobněji definovat.

27. Ustanovení § 11a odst. 1 písm. a) a b) informačního zákona vymezuje dvě obecné skutkové podstaty zneužití práva na informace, kterými jsou: a) nátlak na fyzickou osobu, již se týkají požadované informace, pokud nejde o informace podle § 8a odst. 2, a b) nepřiměřená zátěž povinného subjektu; za způsobení nepřiměřené zátěže se považuje také podávání žádostí o informace u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací.
28. Skutková podstata podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona míří na situaci, kdy žádost směřuje na konkrétní osobu, již se požadované údaje týkají, pokud povinný subjekt ve vztahu k podané žádosti dovodí, že cílem žadatele je působit na tuto osobu „nátlak“. Např. žadatel se bude podrobně vyptávat na osobní nebo platové podmínky konkrétního pracovníka (zaměstnance) povinného subjektu (byť to samo o sobě ještě nelze chápat jako „nátlak“, ale ve spojení s dalšími okolnostmi může být takové detailní dotazování určitou indicií). Podmínka nátlaku přitom může být splněna i v souvislosti s jiným chováním žadatele vůči fyzické osobě, než je pouhé podávání informačních žádostí (žádost tedy může být jen jedním z projevů celkového nátlaku, resp. působení osoby žadatele na jiného).
29. Pokud by však žadatel poptával informace uvedené v § 8a odst. 2 informačního zákona (osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení), nejednalo by se a priori o zneužití práva na informace, resp. nemohlo by se (s ohledem na uvedený dovětek „pokud nejde o informace podle § 8a odst. 2“) jednat o „nátlakovou žádost“ ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) informačního zákona. Taková žádost totiž bude z povahy věci směřovat na informace, které se spíše týkají soukromí fyzické osoby a které se nevejdou do okruhu informací „o veřejné nebo úřední činnosti nebo o funkčním nebo pracovním zařazení“ ve smyslu § 8a odst. 2 informačního zákona.
30. U skutkové podstaty dle § 11a odst. 1 písm. b) informačního zákona půjde o případ, kdy povinný subjekt ve vztahu k podané žádosti dovodí, že cílem žadatele je nepřiměřeně zatížit povinný subjekt. Co se rozumí „nepřiměřenou zátěží“ povinného subjektu zákon nedefinuje. Cílem zákona je totiž umožnit individuální posouzení nepřehledného množství situací, ke kterým může v praxi docházet, s čímž by bylo v rozporu zákonné vymezení kritérií, podle kterých by se předem omezoval okruh případů, které lze pod § 11a odst. 1 písm. b) podřadit. Obecně lze říci, že tato skutková podstata míří na situace, kdy smyslem žádosti je cílené ochromení až paralyzování činnosti povinného subjektu (výkonu jeho běžné agendy). Zákon v § 11a odst. 1 písm. b) stanoví, že za takovou situaci se považuje také „podávání žádostí o informace u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací“, čímž se výslovně cílí rovněž na případy podávání žádostí, jejichž vyřízení samo o sobě (každé zvlášť) nepřiměřenou zátěž nepůsobí, ve svém souhrnu však ano, přičemž znakem takové

situace je podávání takových žádostí více povinným subjektům, aniž by žádosti měly nějaký „jednotlivý prvek“. Cílem naopak není vyloučení žadatele, který sice podává více žádostí, ty však mají společný účel, např. zájem žadatele o určitou oblast, společenský problém apod.

31. Samotný počet nebo obsáhlost žádostí však ještě bez dalšího neznámá, že jde automaticky o zneužití práva. To výslovně stanoví § 11a odst. 2 – *Rozsah požadovaných informací nebo počet podaných žádostí není bez dalšího důvodem pro odmítnutí žádosti podle odstavce 1*). Na tomto místě je vhodné poznamenat, že v praxi jsou obvykle za takové šikanózní žadatele považováni ti, kteří podávají velké množství žádostí nebo kteří se opakovaně domáhají poskytnutí velkého množství informací. Zákon ovšem množství informací ani podávaných žádostí jednotlivými žadateli nelimituje, naopak s nimi „mlčky“ počítá, když umožňuje prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti o poskytnutí informace i uplatnění úhrady za mimořádné rozsáhlé vyhledání informací. Obecně lze proto říci, že o zneužití práva na informace půjde jen tehdy, jestliže k tomuto „množstevnímu“ aspektu přistoupí i určitý další faktor, jenž bude zcela nepochybně indikovat zneužívání tohoto práva (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 24/2015-52, č. j. 6 As 68/2014-21, č. j. 9 As 111/2011-30 a č. j. 1 As 59/2012-33).
32. Zákonem výslovně předpokládanou indicií zneužití práva podle výše uvedených skutkových podstat je, že podání žádostí je zpravidla reakcí na „předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli“ či „na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a)“, tj. fyzickou osobou, již se požadované informace týkají. Tyto okolnosti však mohou být pouze jedním z „nepřímých důkazů“ zneužití práva na informace. Nelze dovozovat, že pokud je žádost reakcí na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli, jde automaticky (bez dalšího) o zneužití práva. Jak bylo uvedeno výše, zneužití práva je třeba posuzovat případ od případu, což vyžaduje hodnotit vyřizovanou žádost podle individuálních okolností a zvažovat, zda řešenou situaci lze podřadit pod jednu z výše uvedených skutkových podstat. Hodnotit je přitom třeba všechny okolnosti, i ty které naopak vedou k závěru, že podaná žádost sleduje legitimní cíl. Tak např. předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli může být podle okolností naopak legitimním důvodem, proč žadatel v reakci na takový postup informace požaduje a vyznívá se např. na související postupy povinného subjektu, žádá k nim dokumenty apod. Jinými slovy, „předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli“ nemusí být vždy a za každých okolností indicií, že žadatel se prostřednictvím informačního zákona „mstí“ veřejné moci.
33. Závěr o zneužití práva zpravidla nebude možné opírat o jediný „nepřímý důkaz“, ale takový závěr bude možné učinit až na základě více indicií provázejících danou žádost, které většinou až v jejich vzájemné spojitosti a s přihlédnutím k intenzitě jejich zastoupení v konkrétním případě povedou k jedinému závěru, že žadatel svého práva nepochybně (nikoli jen domněle) zneužívá. Důkazní břemeno je přitom na povinném subjektu.
34. Ustanovení § 11a informačního zákona není taxativní s tím, že by postihovalo veškeré myslitelné případy zneužití práva na informace, ale „vybírá“ pouze dva typické a v praxi se nejčastěji vyskytující případy zneužití práva na informace.

Potenciálně nelze vyloučit ani jiné (zákonem výslovně nepředpokládané) případy zneužití práva, které nelze podřadit ani pod jednu z výše uvedených skutkových podstat. Tyto případy zneužití práva bude možné dále „postihovat“ jako faktické důvody a žádosti odmítat podle příslušné judikatury správních soudů, jako tomu bylo před účinností zákona č. 241/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací).

V./b

Odmítnutí žádosti v bodech 1 až 5 a 12 až 14

35. Povinný subjekt využil pro odmítnutí žádosti tzv. faktického důvodu obecného zneužití práva, nicméně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí (čtvrtý odstavec zdola na straně 5), že cit.: *„Ze všech výše uvedených okolností povinný subjekt dovozuje, že podaná žádost nepředstavuje standardní výkon práva na informace, ale naplňuje znaky šikanózního výkonu práva, jehož cílem není získání informací ve smyslu InfZ, nýbrž neúměrné zatěžování povinného subjektu. Takový výkon práva je v rozporu s jeho smyslem a účelem a jako zjevné zneužití práva nepoživá právní ochrany.“* Povinný subjekt mj. zmínil, že od ledna 2025 eviduje 15 žádostí o poskytnutí informací, kdy je zřejmé, že žadatel opakovaně požaduje informace, které mu již byly v minulosti poskytnuty v rámci předchozích žádostí, které byly řádně vyřízeny. Nelze tak přehlédnout, že účelem opakovaně podávaných žádostí není získání informací, které by žadateli nebyly známy, ale spíše jejich opětovné vyžadování formální cestou. Opakované a obsahově obdobné žádosti vedou (vzhledem ke konkrétním organizačním a odborným podmínkám na straně povinného subjektu) nejen k obecné administrativní zátěži, ale též k systematickému vytěžování odborné kapacity, čímž dochází k omezení výkonu dalších činností.
36. Nadřízený orgán se předně zabýval posouzením, zda se v řešeném případě mohlo jednat o faktický důvod zneužití práva na informace. Jak naznačeno shora v bodě 34. tohoto rozhodnutí, teoreticky mohou být vedle typických zákonných skutkových (viz ustanovení § 11a informačního zákona) identifikovány i jiné formy zneužití práva na informace (např. stalking právnické osoby), byť tato skupina případů je téměř zcela konzumována právě zákonnými skutkovými podstatami.
37. Vzhledem k tvrzením povinného subjektu v napadeném rozhodnutí však odvolací orgán dospěl k závěru, že **v řešeném případě se nemohlo jednat o faktický důvod zneužití práva na informace, jelikož jeho podstatou je tvrzené šikanózní zatížení povinného subjektu, na což zákon pamatuje výslovně v jedné ze zákonných skutkových podstat, tj. v ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona.**

38. **Jakkoliv povinný subjekt neaplikoval ve výroku napadeného rozhodnutí ustanovení § 11a informačního zákona (ve vztahu k bodům 1 až 5 a 12 až 14 žádosti), jím popisované důvody přiléhají na skutkovou podstatu uváděnou v ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) informačního zákona.**
39. Ustanovení § 11a odst. 1 informačního zákona zní takto: *Povinný subjekt může odmítnout žádost nebo její část do sedmi dnů ode dne jejího přijetí, pokud lze ve vztahu k ní dovodit, že cílem žadatele je způsobit*
- a) nátlak na fyzickou osobu, již se týkají požadované informace, pokud nejde o informace podle § 8a odst. 2, nebo*
 - b) nepřiměřenou zátěž povinného subjektu; za způsobení nepřiměřené zátěže se považuje také podávání žádostí o informace u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací,*
- a to zpravidla v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli nebo na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a).*
40. **V posuzovaném případě byla žádost povinnému subjektu doručena 6. března 2026. Povinný subjekt měl tedy lhůtu 7 dní na vydání rozhodnutí, chtěl-li aplikovat ustanovení § 11a informačního zákona.** Podle ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu *se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"* Vydání rozhodnutí předchází (faktické) vyhotovení rozhodnutí. Datum vyhotovení rozhodnutí i datum vydání rozhodnutí jsou formálními náležitostmi rozhodnutí správního orgánu (viz ustanovení § 69 odst. 1 a § 71 odst. 2 správního řádu). **Napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 17. dubna 2026, tedy po uplynutí zákonné lhůty. Datum vydání rozhodnutí není odvolacím orgánu ze spisového materiálu znám, jelikož nebyl povinným subjektem doložen. Vzhledem k vyhotovení rozhodnutí až 17. dubna 2026 však nemá nadřízený orgán žádných pochybností o tom, že povinný subjekt zákonnou lhůtu 7 dní nedodržel.**
41. Pokud jde o možnost **prodloužení lhůty podle ustanovení § 11a odst. 1 informačního zákona v souvislosti s aplikací ustanovení § 14 odst. 6 písm. b) informačního zákona** (viz dokument č. j. MHMP 211525/2026, ze dne 10. března 2026, označený jako „Vyrozumění o prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti o poskytnutí informace podle § 14 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů“), tato **z povahy věci nepřípadá v úvahu**, neboť povinným subjektem uváděné ustanovení § 14 odst. 6 písm. b) informačního zákona se vztahuje na věcné vyřizování informační žádosti (shromažďování požadovaných informací). Nadto „posunuje“ pouze konec lhůty pro vyřízení žádosti, nikoli její počátek, s nímž je přitom spojeno plynutí sedmidenní lhůty podle § 11a informačního zákona.
42. **Uvedená zákonná sedmidenní lhůta má charakter lhůty prekluzivní, tj. po jejím marném uplynutí není povinný subjekt oprávněn žádost odmítnout s odkazem na ustanovení § 11a odst. 1 informačního zákona, a to ani za předpokladu, že jednání žadatele naplňuje skutkovou podstatu dotčeného ustanovení.**

43. Závěr pro analogické užití sedmidenní lhůty podle ustanovení § 11a informačního zákona i na případné jiné, faktické důvody, není opodstatněný, nicméně v řešeném případě nelze povinným subjektem uváděné důvody, typické pro skutkovou podstatu § 11a odst. 1 informačního zákona, vydávat za faktický důvod zneužití práva na informace, a zákonnou lhůtu tím obcházet.
44. **Současně povinný subjekt ani dostatečně nezdůvodnil naplnění skutkové podstaty zneužití práva na informace ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) informačního zákona.**
45. Žádosti o poskytnutí již dříve vydaných informací nepovažuje judikatura za bez dalšího šikanózní. Dokonce dosud nebyl ani učiněn závěr, podle něhož je taková žádost vždy a za všech okolností nepřípustná [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 13/2007-75 (2202/2011 Sb. NSS), který v takové situaci hovoří o faktickém důvodu pro odmítnutí žádosti, jeho závěry ovšem nelze bez dalšího zobecňovat]. Účelem informačního zákona je, zjednodušeně řečeno, zpřístupnit žadateli vše, o čem má zájem, nikoli však nutit povinný subjekt k neustálému poskytování již jednou vydaných informací. To by znamenalo nehospodámé a nesmyslné administrativní zatěžování povinného subjektu a ve svých důsledcích by v krajním případě mohlo vést až k popření jakékoli racionální možnosti obrany povinných subjektů proti zjevným případům zneužívání práva na informace. Dle výše zmíněných soudních závěrů však samotné opakující se žádosti o identické informace nedostačují k prokázání žadatelova úmyslu zahltit povinný subjekt. Šikanózní záměr je třeba v každém jednotlivém případě rozumně dovodit z kontextu podávaných žádostí.
46. Odvolací orgán nemá z předloženého spisového materiálu za doložené, že by podávání žádostí odvolatele jako takové dosáhlo takové intenzity, aby mohl souhlasit s názorem povinného subjektu o zneužívání práva na informace dotčeným odvolatelem. Povinný subjekt nikterak nedoložil přehled žadatelem učiněných žádostí ani nikterak neuvedl, kterých konkrétních informací se žadatel v minulosti domáhal. Povinný subjekt pouze velmi obecně deklaroval, že žádosti žadatele se opakují, což bez jakýchkoliv podkladů nadřízený orgán nemohl posoudit. Povinný subjekt neprokázal nadměrné zatížení žádostmi žadatele a jeho motivaci, z níž by se dalo dojít k jednoznačnému závěru o šikanózním výkonu práva (pozn., jako motivaci je třeba chápat souhrn pohnutek jednání či činnosti žadatele za účelem uspokojení svého dlouhodobého cíle podpořeného aktivitami žadatele, ať již výslovně vyjádřeného či dokonce i nevyjádřeného, který je však z činnosti žadatele zřejmý). Závěr povinného subjektu, že došlo k obecnému zneužití práva na informace, nelze tudíž akceptovat.
47. Zneužití práva je podle judikatury správních soudů prostředkem *ultima ratio*, který by měl být (až na případy zcela zjevné šikany) použitaž jako poslední možnost (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. dubna 2022, č. j. 1 As 96/2021-43, rozsudek ze dne 4. srpna 2022, č. j. 1 As 14/2022-38). Ze závěrů judikatury správních soudů lze dovozovat tendenci k přístupu, podle něhož pokud se nejedná o případ extrémního (excesivního) a na první pohled zjevného zneužití práva (zjevná šikana, vedení sporů pro spory, mstění se „veřejné moci“, snaha

o ochromení činnosti povinného subjektu atp.), měla by úvaze o zneužití práva předcházet úvaha povinného subjektu, zda se na požadované informace nevztahuje příslušný zákonný (tj. věcný) důvod pro odmítnutí informace.

V./c

Odmítnutí bodů 6 a 7 žádosti

48. Druhým výrokem napadeného rozhodnutí povinný subjekt odmítl poskytnutí informací v části bodů 6 a 7 žádosti, a to odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona. Podle předmětného ustanovení *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud: jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím.*
49. Aplikace ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona znamená posoudit, zda požadovaná informace odpovídá pojmu nové informace, vzniklé při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, a dále ve kterém okamžiku dochází k ukončení přípravy rozhodnutím. Nadto, jak uvedeno níže, splňuje-li informace příslušné znaky, je dále třeba odůvodnit nezbytnost omezení práva na informace.
50. Ustanovení § 11 odst. 1 informačního zákona upravuje jediný případ fakultativního zákonného důvodu pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, resp. pro omezení přístupu k informaci. Ostatní zákonné důvody jsou formulovány kategoricky (s výjimkou ustanovení § 11a informačního zákona, u kterého správní judikatura požadavek na provedení testu proporcionality již odmítla), když jejich jazykové vyjádření stanoví povinnému subjektu povinnost informaci neposkytnout, zatímco § 11 odst. 1 mu ukládá povinnost provést správní uvážení týkající se nezbytnosti uplatnit omezení práva na informace (srov. formulaci povinný subjekt může ...). Zákonná povinnost provést správní uvážení tak klade na povinný subjekt vyšší nároky, neboť ten se musí vedle podřazení požadovaných informací pod rozsah zákonného omezení zabývat též tím, zda v konkrétním řešeném případě je uplatnění důvodu pro omezení přístupu k informacím skutečně nezbytné, tedy **zda existuje legitimní zájem na neposkytnutí požadované informace, který „převáží“ nad ústavním právem na informace** a který odpovídá čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 108/2014-54, č. j. 1 As 70/2013-58, č. j. 1 As 105/2010-73, č. j. 1 As 44/2008-116, a rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 A 167/2010-92). Odůvodnění správního uvážení musí obstát zejména ve světle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, jenž obecně specifikuje podmínky pro omezení „práva na informace“. Jak potvrzuje odborná literatura, *omezit přístup k informacím dle § 11 odst. 1 InfZ lze tehdy, jestliže by jejich poskytnutím mohlo dojít k neproporcionálnímu narušení jiného základního práva nebo i z jiných závažných důvodů korespondujících s hledisky danými čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, např. pokud by – zcela objektivně posuzováno – poskytnutí „nových informací“ mohlo vést k narušení dané rozhodovací činnosti povinného subjektu [v případě § 11 odst. 1 písm. b/], pokud by tyto informace mohly být zneužity s cílem získat výhodu např. v postavení s jinými uchazeči o veřejnou zakázku, pokud by sdělením informace mohlo dojít ke snížení ochrany majetku či bezpečnosti informačních systémů povinného subjektu (např. při požadavcích na zpřístupnění*

interních bezpečnostních opatření) apod. Jestliže by taková úvaha v rozhodnutí povinného subjektu chyběla, bude vydané rozhodnutí bez dalšího nezákonné (nepřezkoumatelné) a nadřízený orgán či soud je zpravidla bude nucen zrušit (nadřízený orgán totiž obvykle nebude sám způsobilý legitimní důvody pro omezení přístupu k informacím dovozovat, i když ani takový postup samozřejmě nelze vyloučit. [Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 496].

51. V daném případě je požadována veškerá komunikace mezi odborem informatických činností a odborem bezpečnosti MHMP na jedné straně a členy Rady hlavního města Prahy a osobami zařazenými v jimi přímo řízených organizačních útvarech na straně druhé, jakož i veškerá komunikace mezi odborem bezpečnosti MHMP a odborem OIC MHMP týkající se regulatorního souladu, ochrany osobních údajů a kybernetické bezpečnosti. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí se jedná zejména o informace k přípravě technické specifikace zadávací dokumentace, zajištění interního procesu schválení zakázky, úvahy o způsobu veřejné zakázky, vyhodnocení vhodnosti typu jednacího řízení, apod. Dle tvrzení povinného subjektu bude časové hledisko naplněno v momentě, kdy bude známa konečná podoba zadávací dokumentace.
52. Na základě pouhých tvrzení povinného subjektu jsou nicméně závěry povinného subjektu nepřezkoumatelné. Součástí spisového materiálu nejsou odvolatelem požadované dokumenty, ani žádný jejich konkrétní výčet či jejich charakteristika, aby mohl odvolací orgán samostatně posoudit, zda je tyto možné podřadit pod povinným subjektem aplikované ustanovení. V obecné rovině je aplikace ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona v případě zadávací dokumentace zcela jistě přiléhavá, nicméně **bez možnosti vyhodnocení konkrétních dokumentů či jejich výčtu a znalosti konkrétního okamžiku, kdy se příprava ukončí rozhodnutím, ze strany nadřízeného orgánu nepřezkoumatelná.** Odvolací orgán v této souvislosti připomíná, že informace, u nichž bylo uplatněno odmítnutí, musejí být součástí správního spisu, aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, přičemž ochrana před jejich zpřístupněním je informačním zákonem výslovně dána též vyloučením těchto informací z případného nahlížení do spisu (srov. § 20 odst. 7).

V./d

53. K námitce podjatosti uplatněné v rámci učiněného odvolání nadřízený orgán přistupoval jako k námitce odvolací (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 134/2011-200 ze dne 27. srpna 2013 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 3 As 219/2017-50 ze dne 20. prosince 2018). Skutečnost, že napadené rozhodnutí vydala oprávněná úřední osoba odpovědná za oblast, jejíž řádné fungování je žádostmi žadatele (resp. vlastními odpověďmi povinného subjektu) zpochybňováno, nezakládá bez dalšího její podjatost ve věci. Důvodem pro vyloučení by měly být pouze situace, kdy jsou poptávány informace vztahující se k osobní sféře zaměstnanců, orgánů povinných subjektů apod. (typicky žádosti o informace o výši platu). Tyto žádosti by neměly být vyřizovány těmi, jichž se informace týká, resp. jejich podřízenými. *Důvodem pro vyloučení tedy v podstatě*

nemůže být vztah k věci, ale toliko potenciální vztah vyřizující osoby k poptávané informaci [zjednodušeně řečeno, zda bude mít postavení dotčené osoby ve smyslu § 14 odst. 6 písm. d) informačního zákona]. (viz Furek, A., Rothanzl, L., Míšek, J., Ludvík, O. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, 1799 s.).

VI. Účastníci řízení

54. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v rozsudku ze dne 22. října 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, zabýval mimo jiné procesní rovinou v souvislosti s poskytováním informací – viz body 107 až 110 tohoto rozhodnutí. K tomu uvedl, že *„Procedura poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím je postavena na zásadě, že poskytnutí informací na žádost je faktický úkon povinného subjektu, zatímco neposkytnutí informací děje se formou správního rozhodnutí, proti kterému je přípustné odvolání. Při poskytnutí informací postupuje povinný subjekt v podstatě výlučně podle zákona o svobodném přístupu k informacím, který obsahuje relativně ucelenou a komplexní procedurální úpravu odlišnou od správního řádu a který až na výjimky (ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178) použitelnost správního řádu vylučuje ve svém § 20 odst. 4 in fine.*

Z toho mimo jiné plyne i okruh osob, s nimiž povinný subjekt při poskytování informace jedná – je jím především žadatel, což plyne vcelku jednoznačně z celé procesní úpravy poskytování informací, která obecně nepředpokládá, že by v ní figuroval kdokoli jiný než žadatel a povinný subjekt. Ostatní osoby, které by mohly být poskytnutím informace dotčeny (např. osoby, kterých se poskytnutá informace týká a jež by mohly být dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení), mají práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů. V daném kontextu se na ně tedy vztahuje především ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Z uvedeného ustanovení vyplývá především povinnost povinného subjektu informovat bez zbytečného prodlení tyto osoby, že hodlá poskytnout informace, které se jich mohou dotknout, a právo potenciálně dotčených osob se k tomu vyjádřit. Je pak na povinném subjektu, aby případné vyjádření takových osob reflektoval a vyvodil z něho eventuálně důsledky pro svůj další postup. Komunikace mezi povinným subjektem a dotyčnou osobou má probíhat tak, aby zásadně nebylo ohroženo vyřízení žádosti o poskytnutí informace v zákonem stanovených lhůtách (§ 14 a 15 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Poskytnutí informace by mohlo být podle okolností nezákonným zásahem povinného subjektu do práva toho, o němž se informace poskytuje, na informační sebeurčení (k tomuto pojmu viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02). Povinný subjekt jedná při poskytování informace jako správní orgán (v materiálním smyslu), neboť na základě kogentní normy veřejného práva vykonává svoji pravomoc tím, že žadateli poskytne informaci, kterou mu zákon ukládá poskytnout. Poskytne-li informaci, kterou mu zákon poskytnout

neumožňuje, a zároveň takovéto poskytnutí bude představovat zásah do práv konkrétní osoby (viz zejm. poskytnutí informací v rozporu s § 8a, v rozsahu vybočujícím z rámce § 8b či v rozporu s § 9 nebo § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím), může se dotčená osoba bránit zásahovou žalobou, neboť úkon povinného subjektu spočívající v poskytnutí informací nemá povahu „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž „zásahu“ ve smyslu § 82 s. ř. s. (blíže k odlišení obou typů úkonů viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008 – 98, č. 2201/2011 Sb. NSS, body 16-21).

Pokud povinný subjekt žádosti o informaci zcela nebo zčásti nevyhoví, vydává o tom rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 15 zákona o svobodném přístupu k informacím), proti kterému lze podat odvolání (§ 16 téhož zákona). Ze subsidiární použitelnosti správního řádu, jak je zakotvena v § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím, plyne účastenství dalších osob, které by mohly být účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu kvůli svému dotčení poskytnutím informace, v řízení o vydání rozhodnutí o neposkytnutí informace či v odvolacím řízení. Soudní ochrana je pak zajištěna zásadně řízením o žalobě proti rozhodnutím správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., v němž může být dotčená osoba podle okolností žalobcem, anebo osobou zúčastněnou na řízení (§ 34 odst. 1 s. ř. s.).“

55. Z uvedené citace je třeba dovodit, byť se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyjadřoval v souvislosti s poskytováním informací o platech zaměstnanců či jiných osob placených z veřejných prostředků, **že jakmile se požadované informace budou týkat třetích osob, přičemž jejich poskytnutím by tyto osoby mohly být dotčeny na svých právech (v míře nikoli zanedbatelné), je třeba na prvním místě do spisu řádně identifikovat všechny tyto osoby.** Dále by měl povinný subjekt prostřednictvím výzvy ve smyslu § 4 správního řádu **umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy,** přičemž by v této výzvě měla být dotčená osoba též výslovně požádána o sdělení, zda uděluje či neuděluje souhlas s poskytnutím informace.
56. **V souvislosti se shora citovaným rozsudkem Rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je nadřazený orgán toho názoru, že pokud by povinný subjekt v rámci dalšího projednání věci hodlal informace vydat, případně uvažoval o možnosti odmítnutí žádosti či její části z některého z věcných důvodů vymezených informačním zákonem, bude třeba zvážit, zda by s městskou společností Operátor ICT, a.s., nemělo být nakládáno jako s účastníkem řízení ve smyslu ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu.**

VII.

57. S ohledem na výše uvedené skutečnosti Ministerstvo vnitra napadené rozhodnutí zrušilo a věc vrátilo povinnému subjektu k novému projednání.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí nelze podle § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 152 správního řádu a § 20 odst. 4 písm. b) informačního zákona podat rozklad.

Ing. Bc. Miroslav Veselý
ředitel odboru

Rozdělovník:

1. Stejnopis rozhodnutí bude doručen (*do datové schránky do vlastních rukou*) povinnému subjektu – hlavnímu městu Praze, Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru informatických činností, Oddělení infrastrukturálních a bezpečnostních IS/ICT Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1, ke sp. zn. S-MHMP 202095/2026.
2. Písemné vyhotovení rozhodnutí bude po nabytí právní moci a jejím vyznačení podle § 75 správního řádu zasláno *do vlastních rukou (s dodejkou)* povinnému subjektu – hlavnímu městu Praze, Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru informatických činností, Oddělení infrastrukturálních a bezpečnostních IS/ICT Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1, ke sp. zn. S-MHMP 202095/2026.
3. Stejnopis rozhodnutí bude oznámen odvolateli Odborová organizace Operátora ICT, a.s., IČO: 19496231, se sídlem Plynární 1617/10, 170 00 Praha 7, (*doručením do datové schránky*).
4. Stejnopis rozhodnutí zůstává součástí kopie spisu uložené u Ministerstva vnitra